

In deze roman kun je vertrouwelijk chatten met de hoofdpersonen: Esther en Thom!

Scan de QR-code en maak gratis je persoonlijke BeyondStory-account aan. Chat vervolgens via je smartphone, tablet of laptop direct met Esther en Thom. Tijdens hun dates vertellen ze elkaar veel, maar lang niet alles. Ontdek wat ze denken en voelen, waarover ze twijfelen en wat ze verzwijgen. Zo krijgt het verhaal een nog diepere laag.

In het boek vind je dertien momenten waarop je contact met de hoofdpersonen kunt leggen. Esther en Thom weten alleen wat zij op dat punt in het verhaal kunnen weten. Zo blijf je vrij van spoilers. Na je eerste registratie krijg je bij iedere scan direct toegang tot je chat.

Scan de code > Maak je account aan > Stap dieper het verhaal in

Toegangsportaal naar contact
met de hoofdpersonen

HET BESLUIT

Maart 2023

Net wakker en met mijn ogen nog dicht lig ik stil te genieten van een tinteling die zachtjes door mijn lichaam trekt. Ik stel me voor dat dit mijn bewustzijn is dat terugkeert van een nachtelijke reis door de kosmos. Het is zo wonderlijk hoe het – als een vlinder die gewichtloos neerstrijkt – zijn rentree maakt na uren van volledige afwezigheid, alsof het nergens is geweest en toch alles heeft waargenomen.

Als ik mijn ogen open, zie ik een lichtstraal die mijn kamer binnenstroomt door de kleine driehoekige opening tussen de gordijnen en het plafond. Het schijnsel op de muur zakt langzaam naar beneden naarmate de zon stijgt over de stad. Minutenlang volg ik de beweging van het licht over het behang – traag, bijna plechtig – totdat de straal het notitieblokje op mijn nachtkastje doet oplichten. Alsof ze mij iets wil aanwijzen. Ik lees de krabbels en langzaam keert het beeld van mijn droom terug.

Midden in de nacht was ik uit bed gestapt en via de trap naar de benedenetage gelopen. Door het donkere trapgat kwam mij een gouden gloed tegemoet uit een kamer waarvan de deur openstond. In die kamer stond een zwarte vleugel. De kamer ademde een knusse warmte. De vleugellamp bescheen de bladmuziek op de steun. Verder was de kamer donker. Ik ging op de pianokruk zitten en begon te spelen. Het ging vanzelf. Ik kende de muziek niet, maar speelde met het gemak alsof het stuk door mijzelf gecomponeerd was. Opeens overviel mij het besef dat ik niet alleen in de kamer was, dat er iemand naar mij keek. Achter in de kamer stond een fauteuil, met de rug naar mij toe. Er tekende zich een silhouet af, het achterhoofd van een vrouw en een arm over de linker leuning geslagen met een glanzende, massieve armband. Daar zat iemand!

'Kijk goed naar je klavier!' De stem was gebiedend maar klonk tegelijk ook heel vertrouwd.

Verwonderd gleed mijn blik over het klavier want er was iets veranderd. Of eigenlijk: alles was veranderd. Zowel naar rechts – naar de hoge noten – als naar links – naar de lage – strekte het klavier zich eindeloos uit. Ik begreep wat de vrouw me wilde zeggen en besloot eerst omhoog te spelen. De aanslag van de toetsen bracht klanken voort van zo'n hoge frequentie dat mijn trommelvliezen ze niet konden registreren, maar tot mijn verbazing nam ik de muziek toch waar. Niet met mijn gehoor, maar met iets erachter, een streling langs het binnenste van mijn schedel, een trilling tussen bewustzijn en droom.

Na een tijdje bewogen mijn handen terug naar het centrum van het klavier en verder naar beneden, naar het laagfrequente basdomein. Ook hier merkte ik dat de klanken waarneembaar waren: een warme trilling trok omhoog door mijn ruggengraat.

Als bij toverslag doofde het licht en toen mijn ogen aan het duister gewend waren, stond ik op en liep ik naar de stoel. Ik wilde de vrouw ontmoeten. Maar hoe dichterbij ik kwam, hoe onzekerder ik werd. Was dit wel een vrouw? Of was zij een geest? In slow motion liep ik om de fauteuil heen. Benieuwd naar wie zij was, en tegelijkertijd gespannen over wat er zou gebeuren. Maar waar ik de vrouw verwachtte, trof ik leegte. De vrouw leek opgelost te zijn in het duister.

Even was er niets. Ik keek op en voelde een zuigende trekkracht vanuit de deuropening, als een draaikolk door de opening van een leeglopend bad. En ik liet me meevoeren...

Toen was ik wakker geworden en ik herinner me hoe ik midden in de nacht een paar haastige aantekeningen in mijn notitieblok had gekrabbeld, vlak voordat ik opnieuw was weggezakt in de diepe hemelse slaap waaruit ik vanmorgen ontwaakte.

Ik kijk opnieuw minutenlang naar de dansende stofdeeltjes in de lichtstraal. Mijn vredige stemming wordt intenser. Dit gevoel is zó herkenbaar voor mij. Het voert me onmiddellijk naar een ervaring – lang geleden – toen ik nog een jongetje van acht

was. De twintig tussenliggende jaren smelten weg in een tel en ik realiseer me hoezeer ik dit gevoel gemist heb. Ik lig weer in de achterkamer van ons ouderlijk huis, waar ik op een ochtend mijn eerste mystieke ervaring had.

Mijn vader had mijn bed beneden in de woonkamer neergezet om de lange dagen van ziekte te verzachten met de gezelligheid van televisie en bordspelletjes met mijn ouders. De avonden waren heerlijk. Maar het slapen in de grote woonkamer was soms ook spannend. Op een ochtend bij het ontwaken viel een lichtstraal, net als nu, de kamer binnen en zette alles in een gouden gloed. Het was geen gewoon zonlicht. Het was warmer, dichter, bijna tastbaar. Het omhulde me. En naarmate het intenser werd, voelde het alsof iemand me in de armen nam.

Ik wist dat ik bij die persoon terecht kon. Ik vertelde hem alles, over het verdriet dat ik al die weken met me meedroeg. Het gevoel dat er iets mis was met mij. Dat ik mijn vriendjes kwijt zou raken. Door mijn schuld. Dat het nooit meer goed zou komen.

De persoon luisterde met zijn hele aanwezigheid, waarin ik me koesterde. Hij liet me iets inzien: 'Je hoeft niet bang te zijn. Voel je de vrede in je? Ik ben bij je. En als een vriend jou verlaat, dan zal ik ervoor zorgen dat je een andere vriend krijgt die een échte vriend voor je zal zijn.'

Die woorden gaven me een warm en veilig gevoel. En toen vervolgde hij zijn boodschap met iets heel verrassends: 'Je ziekte is al twee dagen voorbij. Maar je hebt het niet gemerkt. Weet je, als je bij mij bent, zal ik ervoor zorgen dat je niet blijft hangen in die nare gedachten en herinneringen.'

En toen wist ik opeens wie hij was. Ik had hem herkend, zonder hem ooit eerder te hebben ontmoet.

Ik was opgestaan, had me gewassen en aangekleed. Met een trotse glimlach wachtte ik mijn ouders op aan de ontbijttafel, die ik voor het eerst in mijn leven had klaargezet, inclusief thee en gekookte eieren. Een enorme energie golfde door me heen. 'Mama, ik ben beter!'; had ik uitgelaten geroepen toen mijn

moeder totaal verrast door het schouwspel aan tafel in de deuropening was blijven staan.

Ze voelde aan mijn voorhoofd of ik nog koorts had. Toen had ze mijn hoofd in haar beide handen genomen en me liefdevol aangekeken, zoals alleen zij dat kon. 'Ben je echt beter, Thom? Wat is er gebeurd?'

En ik herinner me nog heel goed wat ik spontaan antwoordde: 'Jezus is bij me gekomen, Hij heeft me laten zien dat ik allang beter ben.'

Mijn vader belde direct de huisarts. Die onderzocht me nauwkeurig, fronste lichtjes, en knikte uiteindelijk. 'Hij is inderdaad genezen.'

Toen ik hem vertelde wat er die ochtend was gebeurd, vertrok zijn gezicht. Hij richtte zich tot mijn ouders: 'Kinderen kunnen erg euforisch worden als de koorts snel daalt.'

Maar ik voelde dat zijn woorden niet klopten.

Toen hij en mijn vader vertrokken waren, kwam mijn moeder naast me zitten. Ze legde haar hand op de mijne en zei, een beetje plechtig: 'Dit blijft ons geheim, Thom.'

Dat zinnetje raakte me dieper dan ik op dat moment kon begrijpen. Lange tijd was zij de enige aan wie ik toevertrouwde wat ik had meegemaakt. Het voelde te kwetsbaar, te heilig voor klasgenoten of vrienden. Zij begreep dat. Meer nog: ze eerde het. Veel kinderen hebben mystieke ervaringen, maar leren ze gaandeweg te negeren, te wantrouwen zelfs, omdat volwassenen ze wegwuiven als fantasie. Maar dankzij mijn moeder ben ik die ervaring nooit vergeten. Ze gaf me die morgen een stuk papier en zei: 'Schrijf precies op wat er gebeurd is, zodat je het nooit meer vergeet.'

En toen ik ouder werd, gaf ze me boeken over mystiek. Die hielpen me om diepere woorden te vinden voor wat onzegbaar leek. Tijdens mijn middelbare schooljaren heb ik nog een paar vergelijkbare ervaringen gehad, vaak als ik door situaties ging waarin ik niet goed wist wat te doen. Steeds kreeg ik het gevoel dat de oplossingen voor de problemen waar ik mee worstelde, me toegefluisterd werden vanuit een hogere wereld van dro-

men en klanken en telkens was Jezus aanwezig. Dan kwam er een vrede in me en wist ik wat me te doen stond.

Ik heb me niet bij een kerk aangesloten, maar voor mij is de aanwezigheid van Jezus nooit meer een vraag geweest. Ik heb Hem ervaren en dat kan nooit meer iemand uit mijn hoofd praten. Ik wist vanaf dat moment dat mijn geest altijd verbonden zou zijn met die van Hem.

In mijn studentenleven ben ik mezelf misschien wel een beetje kwijtgeraakt. Het is gek. Ik heb veel nieuwe vrienden gekregen maar tegelijk ben ik op een bepaalde manier toch ook in mezelf opgesloten geraakt. Nu pas besef ik dat ik al een aantal jaren geen mystieke ervaring meer gehad heb.

Het afgelopen jaar heb ik het moeilijk gehad. Na het verbreken van mijn relatie met Francien ben ik op drift geraakt in het daten. Ieder weekend weer die verslavende spanning en dan de kater de volgende dag. Ik schaam me over mijn vaak geforceerde gedrag, losgekomen van wie ik eigenlijk diep vanbinnen ben.

Zo lig ik een tijdje stil na te denken. Ik wentel me in het heerlijke gevoel dat de droom bij me heeft achtergelaten. Ik voel dat ik opnieuw aangeraakt ben en in mij is er diepe vrede. Terwijl ik een cappuccino klaarmaak, kies ik op Spotify een van mijn favorieten: *Après un rêve*, en ik mijmer verder op Faurés compositie. Dan komen er toch opeens rafelranden aan het fijne gevoel. De mysterieuze verdwijning van de vrouw in de droom voelt opeens onheilspellend en zit me niet lekker. Wat betekent haar vertrek? Ik hunker naar een fijne relatie bij wie ik mezelf kan zijn, maar ben ook bang dat ik teleurgesteld en verlaten zal worden.

Ik loop naar de zitkamer en open de gordijnen en de balkondeuren, stap naar buiten en kijk uit over het Oosterpark. Het ligt er vredig bij. Het monumentale Wereldmuseum tekent zich scherp af tegen de blauwe ochtendlucht. Met mijn buik tegen het balkonhek nip ik bedachtzaam van de hete cappuccino, staar omhoog in de helblauwe oneindigheid en probeer het goede gevoel weer terug te krijgen.

Vorige week vierde ik hier mijn zevenentwintigste verjaardag en het was meteen mijn housewarming, waarvoor ik ook mijn nieuwe burens had uitgenodigd. Steven, mijn beste vriend, had me toegesproken over hoe dit achtentwintigste jaar een sleuteljaar zou worden. Na het afgelopen rampjaar wenste hij me toe dat ik hier zou gaan wonen met een nieuwe liefde! Onbedoeld riep hij daarmee bij de meeste gasten ook de herinnering op aan mijn chaotische vorige verjaardag, die vreselijke avond die het einde van mijn relatie met Francien had ingeluid.

Ik krijg opeens een ingeving. Ik pak mijn mobiel en aarzel niet: de datingapp verdwijnt, niet alleen van het beginscherm maar ook uit de appbibliotheek. Inclusief alle data. Al het bewijs van de mislukkingen van het afgelopen jaar is in één klap vernietigd.

Zo, zeg ik in mezelf, die weg is definitief afgesloten. Ik kijk omhoog naar de blauwe lucht boven het Oosterpark en stel me voor dat er vanmorgen een nieuwe weg voor me geopend is.

Spreek met Thom

DEEL I

DE ONTMOETING

Juni 2023

1

Als eerste dinergast stap ik De Reiger binnen. Zondagavond, kwart voor zes. Zodra ik de tapkast passeer, krijg ik een biertje toegeschoven van Hidde. Hij en ik mogen elkaar, al vanaf het begin dat we elkaar ontmoetten. We zeggen vrijwel nooit iets van belang, maar het korte praatje geeft me direct een gevoel van thuiskomen.

Iedereen die in De Reiger wil dineren, moet via de smalle doorgang langs de bar. Ik noem het altijd de *flessenhals van de Jordaen*. Ik ben de tel kwijtgeraakt van het aantal keren dat een onbekende zich langs me heen wrong met een vriendelijk 'mag ik er even langs?', waarop een gesprek volgde dat soms de hele avond duurde.

Maar vanavond is het anders. Er is niemand. Voor het eerst in al die jaren ben ik écht de eerste.

Ik besluit niet te blijven hangen bij de bar, maar loop door naar het restaurantgedeelte, dat baadt in de gouden gloed van het avondlicht. De zon werpt lange, warme strepen over de houten vloer.

Onze vaste tafel, zo voelt het, staat tegen de muur, net achter de grote tafel bij het raam. Ik ga zitten met zicht op het krijtbordmenu en de open keuken.

Steven is onderweg, appte hij net. De Reiger is een ankerplek in onze vriendschap geworden. Steven, mijn *soulmate*. Zoveel diepe gesprekken aan deze tafel. Altijd het gevoel dat de wereld even buiten bleef. De knusse ruimte voelt als een warme theemuts over ons heen, geborgen en veilig.

Mijn hoofd zit nog vol van gisteravond en ik voel me brak, alsof er een plastic zak rondom mijn hersenen zit die knelt en mijn waarneming vertroebelt. Ik zag net bij het weggaan wallen onder mijn ogen toen ik mijn handen waste en in de spiegel keek. Maar wat een avond was het!

Ik kijk ernaar uit om Steven alles te vertellen. Ik heb hem vanmiddag gebeld, meteen nadat ik wakker was. 'Ik moet je spreken', had ik gezegd. 'Er is iets gebeurd gisteravond op het Amsterdam Dinner in AFAS Live. Iets groots. Ik geloof dat er nu echt iets gaat beginnen.'

Het bier tintelt in mijn slokdarm en mijn gedachten schieten alle kanten op.

Dan verschijnt Steven. We omhelzen elkaar.

Hij heeft wel iets van een filmster. Lang, breed, een symmetrisch gezicht en helderblauwe ogen. Ik zie twee vrouwen aan een tafeltje verderop naar hem kijken. Ze fluisteren, duidelijk over hem.

We bestellen een fles wijn en een voorgerecht.

Steven kijkt me aan met zijn bekende mengeling van nieuwsgierigheid en ironie. 'Oké. Vertel.'

Ik haal diep adem en buig me naar hem toe. Dit is mijn moment. 'Steven', zeg ik zacht, maar met nadruk, 'gisteravond heb ik haar ontmoet... de ware.'